

[Ivar Nørgaard.] synspunkt, at der er stærke grænser for, hvor langt man kan komme med udvidelsen af offentlige investeringer. Vi ser jo, hvor vanskeligt det er at få vedtaget skatter, der bevirker, at den offentlige sektor kommer til at udgøre en så tilstrækkelig del, at man kan klare alle investeringsopgaverne inden for undervisningssektoren og inden for den sociale sektor. Og kommer nu disse brobygningsplaner ind i de samlede offentlige investeringsplaner, risikerer man ganske overordentlig let, at det kommer til at gå ud over sociale investeringer og ud over undervisningsinvesteringer. Der skulle derimod være en rimelig chance for, hvis man kunne få det flyttet lidt uden for de budgetter, vi skal vedtage her, at vi ikke kom til at bremse på de andre meget vigtige felter.

Hr. Sigsgaard har jo helt ret i, at det ikke kun er et spørgsmål om penge, men også et spørgsmål om de ressourcer, der skal anvendes. Tidligere var det jo også almindeligt, at man navnlig interesserede sig for, hvor megen arbejdskraft der blev beslået ved dette brobyggeri, og derfor havde man gennem den fulde beskæftigelsesperiode denne lange diskussion om prioritering af de enkelte broprojekter. Men forholdene er jo for tiden anderledes og kan også vise sig at være anderledes i en længere periode. De internationale konjunkturer og dansk placering i den internationale konjunktur har jo i hvert fald nu et stykke tid bevirket, at vi har ledig arbejdskraft her i landet og der altså ikke skal udfoldes enorme bestræbelser for at få placeret arbejdet udenfor.

Men når hertil kommer, at der synes at være en strukturel udvikling imod en international overkapacitet i værftsindustrien, opstår jo det spørgsmål, om vi ikke herhjemme skulle kombinere brobygningen med strukturløsning for vor værftsindustri. Man må jo huske, at vi ligesom de andre lande allerede nu har en overskuds kapacitet, og at vi fra det offentliges side træder stærkt til for overhovedet at holde værfterne i gang. De støttes offentligt i dag.

Man må endvidere være opmærksom på, at efterhånden som broerne overtager en del af forbindelserne mellem vore øer og forbindelsen til Jylland, bliver færgebyggeriet relativt mindre. Derfor ville jeg mene,

at man burde inddrage i de overvejelser, der nu skal gøres i 17 mands udvalget, og som man skal gøre sig i regeringen, spørgsmålet om en strukturrationalisering af vor værftsindustri med henblik på byggeri af broer. Jeg forestiller mig, at man kan lave elementbyggeri for disse broer, det kan måske oven i købet komme til at danne basis for en eksportindustri i fremtiden.

Hvis man tager det med i sine betragtninger, tror jeg, at man har chance for at bedømme muligheden for at bygge både Øresunds- og Store-Bæltsbroen i samme periode; så vil mulighederne for noget sådant være bedre.

Ministeren for offentlige arbejder (Guldberg): Jeg skal først sige tak for de faldne udtalelser og også give udtryk for, at jeg går ud fra, vi alle kan være enige om, at drøftelsen her på grundlag af redegørelsen har det formål at få lagt grunden til en videre behandling i løbet af sommeren i et udvalg, sådan som det allerede har været nævnt flere gange. Det mener jeg må være en rigtig fremgangsmåde. Det er jo simpelt hen en nødvendighed for overhovedet i næste folketingsår at kunne komme frem til et punkt, hvor der er et rimeligt grundlag for, at man i folketinget for alvor kan drøfte spørgsmålet om, hvilke principbeslutninger man kan tage. Det er helt nødvendigt, og jeg vil derfor være meget tilfreds med, om drøftelsen i dag kunne få den udgang.

Naturligvis kommer der mange synspunkter for og imod, og jeg håber, at man også under hensyn til formålet og det udvalgsarbejde, der forhåbentlig skal komme, er indforstået med, at jeg her indskrænker mig til at komme med nogle enkelte, meget principielle betragtninger; deri ligger absolut ikke nogen uvilje mod at svare på nogle af de mere konkrete spørgsmål.

Jeg vil gerne sige til hr. Bilgrav-Nielsen, som rejste et spørgsmål, der godt kan være lidt principielt i, spørgsmålet om luftfarts- og luftrumssamarbejdet, at dette eksisterer, og nødvendigheden af det eksisterer, uanset om vi har en lufthavn liggende i Kastrup eller på Sydamerger eller på Saltholm, og derfor er karakteren af opgaven den samme; intensiteten kan være forskellig. Efterhånden som lufttrafikken vokser, er dermed